

- 3) dane osoby, wobec której zastosowano środek przymusu bezpośredniego;
- 4) szczegółowe powody i rodzaj zastosowanego środka przymusu bezpośredniego;
- 5) opis postępowania poprzedzającego zastosowanie środka przymusu bezpośredniego;
- 6) skutki zastosowania środka przymusu bezpośredniego;
- 7) opis postępowania po zastosowaniu środka przymusu bezpośredniego;
- 8) inne ważne okoliczności zdarzenia;
- 9) dane ustalonych świadków zdarzenia;
- 10) podpis żołnierza WSI sporządzającego meldunek.

§ 11. 1. Szef jednostki organizacyjnej WSI jest obowiązany zbadać zasadność każdego zastosowania środka przymusu bezpośredniego przez podwładnego żołnierza WSI.

2. Jeżeli następstwem zastosowania środka przymusu bezpośredniego jest uszkodzenie ciała lub śmierć człowieka albo szkoda w mieniu znacznej wartości, szef jednostki organizacyjnej WSI niezwłocznie zawiadamia o zdarzeniu właściwego miejscowo prokuratora wojskowego.

§ 12. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *L. Miller*

478

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 16 marca 2004 r.

w sprawie warunków i sposobu postępowania żołnierzy Wojskowych Służb Informacyjnych przy użyciu broni palnej

Na podstawie art. 22 ust. 4 ustawy z dnia 9 lipca 2003 r. o Wojskowych Służbach Informacyjnych (Dz. U. Nr 139, poz. 1326 i Nr 179, poz. 1750 oraz z 2004 r. Nr 19, poz. 177) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa:

- 1) dostosowane do sytuacji warunki i sposób postępowania przy użyciu broni palnej,
 - 2) ograniczenia w zakresie użycia broni palnej,
 - 3) sposób dokumentowania przypadków użycia broni palnej
- przez żołnierza Wojskowych Służb Informacyjnych, zwanego dalej „żołnierzem WSI”.

§ 2. Użycie broni palnej przez żołnierza WSI w przypadkach, o których mowa w art. 22 ust. 1 ustawy z dnia 9 lipca 2003 r. o Wojskowych Służbach Informacyjnych, zwanej dalej „ustawą”, polega na oddaniu strzału w kierunku osoby w celu jej obezwładnienia, po wyczerpaniu trybu postępowania określonego w § 6.

§ 3. Żołnierz WSI może użyć wyłącznie broni palnej, która została mu służbowo przydzielona.

§ 4. 1. Broni palnej nie używa się w przypadkach określonych w art. 22 ust. 1 pkt 6, 7 i 9 ustawy w sto-

sunku do kobiet w widocznej ciąży, osoby, której wygląd wskazuje na wiek do 13 lat, starców oraz osób o widocznym kalectwie.

2. W przypadku zatrzymania osoby, o którym mowa w art. 20 ust. 2 ustawy, żołnierz WSI jest obowiązany uprzedzić osobę zatrzymaną o możliwości użycia wobec niej broni palnej w razie podjęcia przez nią próby ucieczki lub innego zachowania uprawniającego do użycia tej broni.

§ 5. Użycie broni palnej w strefie nadgranicznej nie powinno powodować ostrzelania terytorium państwa sąsiedniego.

§ 6. 1. Żołnierz WSI przed użyciem broni palnej jest obowiązany:

- 1) po uprzednim okrzyku „WOJSKOWE SŁUŻBY INFORMACYJNE” wezwać osobę do zachowania się zgodnego z prawem, a w szczególności do natychmiastowego porzucenia broni lub niebezpiecznego narzędzia, zaniechania ucieczki, odstąpienia od bezprawnych działań lub użycia przemocy;
- 2) w razie niepodporządkowania się wezwaniom określonym w pkt 1, zagrozić użyciem broni palnej, wzywając „STÓJ — BO STRZELAM”;

3) oddać strzał ostrzegawczy w bezpiecznym kierunku, jeżeli wezwania określone w pkt 1 i 2 okażą się bezskuteczne.

2. Przepisów ust. 1 nie stosuje się w przypadkach, o których mowa w art. 22 ust. 1 pkt 1, 3, 5 i 8 ustawy, a także w innych przypadkach, gdy z zachowania osoby posiadającej broń lub niebezpieczne narzędzie wynika, że wszelka zwłoka groziłaby bezpośrednim niebezpieczeństwem dla życia lub zdrowia ludzkiego.

3. Użycie broni palnej w przypadkach, o których mowa w ust. 2, musi być poprzedzone okrzykiem „WOJSKOWE SŁUŻBY INFORMACYJNE”.

§ 7. W przypadku wykonywania czynności służbowych przez dwóch lub więcej żołnierzy WSI, decyzję o użyciu broni palnej podejmuje żołnierz, któremu polecono dowodzenie lub kierowanie daną czynnością. W przypadku gdy nie ma on możliwości wydania rozkazu, decyzję o użyciu broni palnej podejmuje żołnierz wykonujący daną czynność.

§ 8. Jeżeli skutkiem użycia broni palnej jest zranienie osoby, żołnierz WSI jest obowiązany, z zachowaniem bezpieczeństwa własnego i innych osób oraz bez zbędnej zwłoki, udzielić tej osobie pierwszej pomocy przedmedycznej, a następnie spowodować zapewnienie pomocy lekarskiej.

§ 9. 1. Jeżeli następstwem użycia broni palnej jest śmierć lub zranienie osoby albo szkoda w mieniu znacznej wartości, żołnierz WSI niezwłocznie powiadamia o zdarzeniu oficera dyżurnego właściwej jednostki organizacyjnej WSI i Żandarmerii Wojskowej, a także, w miarę możliwości:

- 1) zabezpiecza na miejscu zdarzenia ślady i dowody oraz nie dopuszcza osób postronnych;
- 2) podejmuje działania zmierzające do ustalenia świadków zdarzenia;
- 3) podejmuje inne czynności niecierpiące zwłoki, aby nie dopuścić do zatarcia śladów i dowodów zdarzenia.

2. Oficer dyżurny jednostki organizacyjnej WSI niezwłocznie powiadamia o zdarzeniu, o którym mowa w ust. 1, szefa jednostki organizacyjnej WSI.

3. Szef jednostki organizacyjnej WSI niezwłocznie zawiadamia o zdarzeniu, o którym mowa w ust. 1, właściwego miejscowo prokuratora wojskowego.

§ 10. 1. Żołnierz WSI, zachowując bezpieczeństwo własne i innych osób, informuje osobę, wobec której użyto broni palnej, o prawie złożenia zażalenia do Wojskowego Sądu Okręgowego w Warszawie na sposób użycia tej broni.

2. O każdym przypadku użycia broni palnej lub oddania strzału ostrzegawczego żołnierz WSI jest obowiązany niezwłocznie powiadomić oficera dyżurnego właściwej jednostki organizacyjnej WSI i Żandarmerii Wojskowej, a ponadto złożyć pisemny meldunek szefowi jednostki organizacyjnej WSI, w której pełni służbę.

3. Oficer dyżurny jednostki organizacyjnej WSI niezwłocznie powiadamia o przypadku, o którym mowa w ust. 2, szefa jednostki organizacyjnej WSI oraz dokumentuje ten przypadek w książce meldunków służby dyżurnej.

4. Meldunek, o którym mowa w ust. 2, zawiera w szczególności:

- 1) stopień wojskowy, imię i nazwisko żołnierza WSI, który użył broni palnej, oraz nazwę jednostki organizacyjnej WSI, w której pełni służbę;
- 2) czas i miejsce użycia broni palnej;
- 3) dane osoby, wobec której użyto broni palnej;
- 4) szczegółowe powody użycia broni palnej;
- 5) typ i numer seryjny użytej broni palnej;
- 6) opis postępowania poprzedzającego użycie broni palnej;
- 7) skutki użycia broni palnej;
- 8) opis postępowania po użyciu broni palnej;
- 9) inne ważne okoliczności zdarzenia;
- 10) dane ustalonych świadków zdarzenia;
- 11) wzmiankę o pouczeniu, o którym mowa w ust. 1;
- 12) podpis żołnierza sporządzającego meldunek.

§ 11. Szef jednostki organizacyjnej WSI jest obowiązany podjąć działanie, o którym mowa w § 9 ust. 3, a ponadto:

- 1) niezwłocznie powiadomić przełożonego o każdym przypadku użycia broni palnej przez podwładnego żołnierza WSI;
- 2) zbadać, czy użycie broni palnej przez podwładnego żołnierza WSI nastąpiło zgodnie z obowiązującymi przepisami;
- 3) złożyć pisemny meldunek przełożonemu o wynikach badań, o których mowa w pkt 2.

§ 12. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.